

valget er kommet til det Resultat, at hin Forskjel ikke er en saa nødvendig Følge af Lovens Princip, at den maatte fastholdes. Kun bør da Udvidelsen af Lovens Ramme til at indbefatte ogsaa de smaa Erhvervsdrivende for egen Regning under den Lovhjemlede Sikkring ikke indskrænktes til Landbruget, men gjælde ligesaa for Industrien samt for Søfart og Fiskeri.

Lovens Princip, at Arbeidsgiverne i visse Erhverv skulle bære Arbeidernes Risiko, synes ganske vist at forudsætte, at Arbeidsgiverne og Arbeiderne ere forskellige Personer; thi ere disse een og samme Person, udtaler Principet jo kun, at han som Arbeidsgiver selv skal bære sin Risiko som Arbeider, o: at han ingen Hjælp faaer fra Andre. Saaledes stiller Sagen sig nødvendig, naar man fæster Blikket alene paa Forholdet mellem den enkelte Arbeidsgiver og hans Arbeidere. Naar derimod hint Princip udføres paa den Maade, som sket er i Lovforslaget, at det er samtlige Arbeidsgivere i visse Virksomheder, der som Helhed bære Risikoen ved den Ulykke, der rammer Arbeideren i den enkelte Bedrift, bliver det muligt at anvende Lovens Princip ogsaa paa den Erhvervsdrivende, der er sin egen Arbeidsgiver. Hans dobbelte Egenkab som Arbeidsgiver og som Arbeider kan da tages i Betragtning paa den Maade, at han som sin egen Arbeidsgiver inddrages under den Vigning paa samtlige Arbeidsgivere i de paagjældende Erhverv, hvorved Understøttelserne tilveiebringes, i Forhold til, hvad der kan regnes som en til ham selv udbetalt Arbeidsløn, medens han som sin egen Arbeider stilles lige med dem, der for Andres Regning udføre et tilsvarende Arbeide, og af den ligningspligtige Kreds erholder en tilsvarende Understøttelse.

Men naar det overhovedet er muligt at gjøre Lovens Princip anvendeligt paa de omspurgte Tilfælde, har Udvalget ikke skjønned rettere, end at det vil være rigtigt at give Loven denne Udvidelse.

Hele Udvalget — nogle Medlemmer dog

kun med et Forbehold, som nedenfor skal omtales — har derfor forenet sig om at foreslaa Ændringer i denne Retning til § 1, og dermed staa forskellige efterfølgende Ændringsforslag i Forbindelse, nogle blot redaktionelle, andre tjenende til videre Udførelse af den paagjældende Regel i § 1, se navnlig Ændringsforslag Nr. 5 og Nr. 14, 3die Stykke.

Til det Anførte skal føies, at den Forudsætning, at vedkommende Erhvervsdrivende for egen Regning som Arbeidsgiver er inddragen under Vigningen, ligefrem kun kan bringes til Anvendelse paa de industrielle Virksomheder, hvor Vigningen sker paa Arbeidsgiverne som saadanne i Forhold til udbetalt Arbeidsløn (samt Fareklasse). I Landbruget, hvor Vigningen sker paa Hartkornet, og i Søfarten, hvor den af Udvalget er foreslaaet at skulle ske efter Fartøiets Drægtighed, er der kun Tale om en Forudsætning i saa Henseende, der vel i Regelen, men ikke altid slaar til. Men dette er en Følge af den i disse Forhold foreskrevne Vigningsnorm, der har saa mange andre Fordele, at det opveier de Uregelmæssigheder, der kunne fremkomme, og som forøvrigt paa tilsvarende Maade kunne vise sig ved den Sikkring, der bliver Arbeidere, der have Lønnet Arbeide hos Andre, til Del, forsaavidt nemlig Kredsen af de efter Hartkorn eller Drægtighed Bidragspligtige ikke nødvendig, men kun i det Store og Hele falder sammen med Kredsen af Arbeidsgivere i de paagjældende Virksomheder.

For Søfart og Fiskeri formindstes de paapegede Uregelmæssigheder dog i væsentlig Grad derved, at det ifølge Udvalgets Forslag til § 2 Nr. 3 vil udtales i Loven, at Virksomheden, hvori Arbeidet sker, og som nyder godt af Sikringen, skal være drevet i Fartøier, der ere registrerede eller maalte, og altsaa som saadanne komme ind under Vigningen. Ikke maalte Fartøier komme derimod ikke ind under Vigningen og deres Besætning ifølge det Anførte heller ikke ind under Sikringen. Forsaavidt der kunde være Betænkethed ved denne Ubelukkelse fra Sikringen, bemærkes, at